

Thisted Amts 2den Valgfreds (Sagd). Det ærede Medlem sagde om mit Forslag, som jeg havde stillet til anden Behandling, at jeg havde stillet det i den Hensigt (Sagd: Forudsætning!), nuvel! Forudsætning, at Regeringen ikke vilde gaa ind paa det. Det er aldeles ikke rigtig; der staar ikke et Ord om det i min Tale dengang, men jeg har sagt, at jeg blev noget overrasket, fordi jeg ikke er vant til at faae en Tiltræden fra Regeringens Side, det var det Æneste, jeg sagde, og det Andet er en fuldstændig urigtig Opfattelse deraf. Det er saa meget mindre rigtigt at gjentage den Slags Bemærkninger, naar det ærede Medlem har Tidenden, hvorefter han kan se, hvad jeg har sagt. Vil det ærede Medlem ikke læse, hvad jeg har sagt — hvad jeg ikke forlanger — bør han lade være med at komme med en saadan urigtig Fremstilling og lægge mig Ord i Munden, som jeg aldrig har sagt (Sagd: Maa jeg bede om Ordet!). Jeg skal dernæst gjøre en anden Bemærkning til det samme ærede Medlem i Anledning af, at han sagde, at jeg gjorde mig saa stor Uleilighed for at fralægge mig at have forhandlet med Ministeren. Jeg maa gjøre opmærksom paa, hvad det var, der skete. Denne Sag blev behandlet i 2 Møder. I første Møde gjorde jeg leilighedsvis den Bemærkning, at den ærede Minister var ganske ubekjendt med, at jeg havde villet gjøre mit Forslag og kjendte det ikke, før han havde modtaget det fra Bureauet. Dagen efter omtalte min ærede Sidemand tilvenstre, at jeg havde udtalt mig saaledes, og saa opstod der en Bevægelse her i Thinget, som om der var Tvivl tilstede derom. Da var det, at jeg efter at dette var sket, begjærede Ordet og gjorde opmærksom paa, at det forholdt sig virkelig saaledes, som jeg Dagen i Forveien havde sagt. Det blev ogsaa bekræftet af den ærede Minister; men det var ikke, fordi jeg antager det for urigtigt at underhandle med de Mænd, som Kongen sender her til Thinget for at underhandle med os. Det var blot for at afvise den Krænkelse, som laa i, at man drog mine Ords Sandhed i Tvivl. Det er alt det, der er passeret, og saa er det ikke rigtigt at komme med den Slags Bemærkninger, som det ærede Medlem nu gjentog i Aften. De Forslag, der nu ligge for, se jo allesammen ud, som om de føre til Intet, thi jeg antager ikke, at Mindretallets Forslag, især hvis det ændres med det af Ministeren stillede Underændringsforslag, kan faae Flertal her i Salen; det ærede Flertallets Forslag, som jeg under disse Omstændigheder vil stemme for, kan nok faae Flertal for sig, men hvad kan det nytte. Vi have ikke nogen stor Udsigt til, at det vil komme til at gavne Skolelærerne. Utsaa, hverken Flertallets eller Mindretallets Forslag har nogen Udsigt for sig, og hvad mit eget Forslag angaar, saa veed jeg knapt, om jeg, efter at Regeringen saa bestemt har erklæret, at det heller ikke kan bruge det, selv vil stemme for det; det

er jo ingen Nytte til. Under disse Omstændigheder er det foldet mig ind, om det dog ikke, hvis der er nogen Sandhed i, at vi Alle ønske at gjøre Noget for Skolelærerne, skulde være muligt da at gjøre det ad en anden Vej. Den ærede Minister yttrede, at saavel Forslaget fra Flertallets Side, som mit Forslag begge gik imod de mugjældende Regler og Grundsetninger, og at han ikke kunde gaa ind paa ved Finantsloven at gjøre Forandringer eller Indgreb i dem; men naar saa er, var det da ikke muligt, at vi kunde gjøre det Samme, som vi tidligere mange Gange have gjort, nemlig, give en særlig Dyrtidsstillægslov for de Vedkommende; maaste vi dog ad den Vej kunde komme til at afhjælpe den Trang, der er tilstede, saaledes at vi ikke lade uden Hjælp en af de mest trængende Klasser af Bestillingsmænd i vort Samfund, hvis Gjerning er byrdefuld og saadan, at den, med nedtrykt Sind, ikke vil kunne rygtes paa nogen egentlig tilfredsstillende Maade, en Gjerning, der dog er saa overordentlig vigtig for Folket. Skulle vi dog ikke se at komme til Ende med denne Sag og afgjøre den saaledes, at disse Mænd kunne faae en Smule Støtte og en Afhjælpning af deres Nød i dette ene Aar; maaste der saa senere kan findes en Udvei til at reformere Sagen eller paa en eller anden Maade at komme til et mere varigt Grundlag for Skolelærernes Lønnings Regulering. Jeg henstiller dette, affet fra alle de Stridigheder imellem os indbyrdes, der have talt om Sagen. Maaste det var det Rigtigste, at vi, hvis Ministeren vilde tage Sagen i sin Haand og tilsige os, at han vilde fremkomme med et saadant Forslag, forkastede alle de her foreliggende Ændringsforslag, for ikke maaste at have den Uleilighed at faae Finantsloven tilbage fra Landstinget. Kunne vi ikke faae et saadant Tilfagn fra Ministerens Side, saa holder jeg med dem, der sige, at der før er sket lige saa store Afgivelser i lignende Tilfælde fra de sædvanlige Regler, som der vil ske, naar vi nu vedtage Flertallets Forslag, og lad os saa i Guds Navn vedtage det og lade det gaa sin Skæbne imøde; thi det er saa det Æneste, der staar os tilbage.

Taubert: Hvad der efter min Opfattelse danner Kjernepunktet i det Spørgsmaal, der her er under Forhandling, er, hvem Rigtigheden til at understøtte Skolelærerne kan siges at paahvile; men derom kan der efter min Mening ikke være nogen som helst Tvivl, naar man ser hen til Beskaffenheden af de paagjældende Skoler. Under et Replikstykke, der blev vejet imellem de to ærede Medlemmer for Aarhus Amts 3die Valgfreds (M. Jensen) og for Aarhus Amts 2den Valgfreds (Singerslev) bleve disse to Ord: „Stats-skole“ og „Kommuneskole“, læste frem og tilbage. Dersom man ret gjør sig klart, om de nuværende Almueskoler her i Landet ere at betragte som